

Arrest

nr. 149 156 van 6 juli 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 maart 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 maart 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 april 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. CEURVELTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 maart 2013 kwam verzoekster het Schengengrondgebied binnen. Zij beschikte over een paspoort voorzien van een door de Spaanse autoriteiten afgegeven visum type C dat een verblijf gedurende dertig dagen toeliet.

1.2. Verzoekster diende op 24 september 2014, in functie van haar Belgische vader, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 20 maart 2015 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om

het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 24 maart 2015 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24/09/2014 werd ingediend door:

Naam: [J.]

Voornamen: [S.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende:

'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.'

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 10 tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hen voegen.'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belg. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Om dit aan te tonen werden wellicht de volgende documenten voorgelegd: attestatie du revenu global dd. 18.12.2014 op naam van betrokkene uit Berkane, een 'attestation administrative van 17.12.2014 waaruit blijkt dat mevrouw geen inkomen heeft verworven in Berkane, bewijzen van geldtransfers van de referentiepersoon aan betrokkene via 'Money trans' van 31.07.2014, 18.08.2014, 19.09.2014.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken werd dit echter niet aangetoond. De bewijzen van onvermogen betreffen enkel dat mevrouw geen inkomen heeft verworven in haar land van herkomst in het jaar 2014. Gezien betrokkene, overeenkomstig de gegevens in haar paspoort, reeds van in 2013 in Europa verblijft (ze kwam met een C-visum naar Europa en is kennelijk nooit teruggereisd), kan bezwaarlijk enige waarde gehecht worden aan deze attesten. De attesten sluiten helemaal niet uit dat toen betrokkene nog in Marokko verbleef, wel degelijk een inkomen had. Bovendien geven de attesten geen uitsluitsel over of zij eigenaar is van onroerende goederen in Marokko. Verder blijkt nergens uit de voorgelegde bewijzen dat mevrouw reeds ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine. De bewijzen waaruit blijkt dat ze geld ontving van de referentiepersoon betreffen allemaal bewijzen van toen zij reeds in België verbleef. Dat is uiteraard de bedoeling niet. Betrokkene kan geen verblijfsrecht ontlenen aan een situatie van onvermogen die zij voor zichzelf, tijdens illegaal verblijf, creëerde door naar België te komen.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.“

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 40ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Zij verschaft de volgende toelichting:

[...]

In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat ([...] Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

De beslissing is kennelijk onredelijk genomen.

Verwerende partij meent dat verzoekster ten laste moest zijn van haar vader in het herkomstland.

Verwerende partij betwist dus niet dat verzoekster ten laste is in België, maar meent zij dat dit onvoldoende is om de aanvraag goed te keuren.

Verzoekster meent dat verwerende partij een voorwaarde toevoegt aan de wet.

De wet vereist niet dat verzoekster in haar land van herkomst ten laste moet zijn.

Zij heeft voldoende aangetoond dat zij in België ten laste is en diende de aanvraag goedgekeurd te worden.

Verzoekster dient ten laste van haar Belgische vader beschouwd te worden, als ze in de maanden vóór de aanvraag voor gezinshereniging, afhankelijk was van de materiële bijstand van haar vader. Dit om minimaal te kunnen overleven in haar herkomstland of gewoontelijke verblijfplaats, hetgeen in casu in België is. De verwerende partij moet rekening houden met haar financiële en sociale omstandigheden.

Het 'ten laste zijn' is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden (HVJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) past in de praktijk eigen criteria toe om te oordelen of men ten laste is, vaak zonder rekening te houden met andere bewijsmiddelen. Dat is in strijd met de rechtspraak van het Hof van Justitie.

De DVZ-criteria zijn gebaseerd op de eigen interpretatie van de DVZ van het begrip 'ten laste zijn'. De criteria zijn soms te streng en kunnen getoetst worden aan de Europese wetgeving en rechtspraak door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het is mogelijk dat men al een tijd in België verblijft op het moment dat men de aanvraag gezinshereniging indient. Dat kan een wettig of een onwettig verblijf zijn. Het bewijs van 6 maanden overschrijvingen voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging hoeft men niet voor te leggen.

Desondanks heeft verzoekster dit WEL aangetoond. (STUK 7)

Ook de behoefte is voldoende aangetoond.

Verzoekster heeft afdoende bewijzen voorgelegd vanuit Marokko dat zij aldaar geen inkomsten heeft en dat zij geen onroerende goederen heeft:

- 1. Attestation de non propriété d.d. 18.09.2013; (STUK 3)*
- 2. Attestation administrative d.d. 07.10.2013; (STUK 4)*
- 3. Attestation du revenue global d.d. 18.12.2014; (STUK 5)*
- 4. Attestation administrative d.d. 17.12.2014. (STUK 6)*

Uit stuk 3 in bijlage blijkt onomstotelijk dat verzoekster geen onroerende goederen heeft in Marokko.

Het is verzoekster een raadsel waarom verwerende partij blijft beweren dat zij niet kon aantonen dat ze geen onroerend goed heeft in Marokko.

AL de boven vermelde stukken zijn afgegeven aan verwerende partij. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij niet alle stukken heeft betrokken bij de beoordeling van de aanvraag, hetgeen een schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de vader van de verzoekster voldoende inkomsten heeft wordt niet betwist door verwerende partij.

De overige voorwaarden worden ook niet betwist door verwerende partij.”

2.2.1. De Raad merkt op dat de motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in deze beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissingen, die daarenboven pertinent en draagkrachtig zijn, kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet of uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.2.2. De door verzoekster aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht inzake de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden moet in casu worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet iuncto artikel 40bis van dezelfde wet bepaalt dat bloedverwanten in neergaande lijn van een Belgische onderdaan, die ouder zijn dan eenentwintig jaar, een recht op verblijf in functie van deze Belgische onderdaan kunnen laten gelden op voorwaarde dat zij te zijnen laste zijn en voor zover zij hem begeleiden of zich bij hen voegen.

Verweerder heeft geduid dat verzoekster – van wie trouwens niet blijkt dat zij haar vader vervoegt nu zij in Antwerpen woont en haar vader in Chaudfontaine – niet aantoonde dat zij in haar land van herkomst ten laste was van haar vader en er daarom geen recht op verblijf in hoofde van verzoekster kan worden vastgesteld.

Verzoekster betoogt dat verweerder door te vereisen dat zij in haar land van herkomst ten laste diende te zijn van haar Belgische vader een voorwaarde aan de wet toevoegt. Er dient evenwel te worden aangegeven dat aangezien de wetgever in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet heeft verwezen naar de bepalingen van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en deze bepalingen een omzetting vormen van de artikelen 3.2. en 10 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) het begrip “*ten laste*” in overeenstemming met de draagwijdte van dit begrip in deze richtlijn dient te worden geïnterpreteerd. Hierbij moet worden benadrukt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft gesteld dat een vreemdeling die een familielid binnen de Europese Unie wenst te vervoegen om als ten laste te kunnen worden beschouwd reeds de bijstand van dit familielid nodig moet hebben op het ogenblik dat hij zich nog in zijn land van herkomst bevindt (“*de noodzaak van materiële steun moet in de lidstaat van oorsprong of van herkomst bestaan*”, HvJ 9 januari 2007, C-1/05). Verzoekster houdt verkeerdelijk voor dat verweerders standpunt in strijd is met de rechtspraak van het Hof van Justitie. Ook de Europese Commissie bevestigde door te stellen dat “*om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft)*” dat de descendent van een burger van de Unie ten laste dient te zijn in zijn land van herkomst (Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de

lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, Brussel, 2 juli 2009, COM/2009/0313). Verweerder heeft derhalve geen voorwaarde aan de wet toegevoegd, doch een correcte invulling gegeven aan het begrip ten laste zoals bepaald in artikel 40ter iuncto artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Het is daarnaast niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat uit het gegeven dat een achtentwintig jaar oude vrouw tijdens een illegaal verblijf beperkte geldsommen ontvangt van een ouder van wie zij voordien jaren gescheiden leefde niet kan worden afgeleid dat zij deze steun nodig heeft om in het levensonderhoud te voorzien in haar land van herkomst en dat stukken die erop wijzen dat deze vrouw in de periode dat zij illegaal in Europa verbleef geen inkomen had in haar land van herkomst geen bewijs vormen dat zij op het ogenblik dat zij wel nog in dat land verbleef niet over een inkomstenbron beschikte en dus daadwerkelijk van deze ouder afhankelijk was. Verweerder heeft tevens terecht gemotiveerd dat geen recht op verblijf ontstaat uit het feit op zich dat verzoekster zelf een situatie van onvermogen creëerde door illegaal op het Schengengebied te verblijven.

Wat betreft de bemerking van verzoekster dat uit een "*attestation de non propriété*" dat zij bij haar verzoekschrift voegt blijkt dat zij in Marokko geen onroerende goederen heeft en verweerder dus verkeerdelijk stelde dat zij dit bewijs niet leverde kan het volstaan op te merken dat zij niet aantoonde dat zij dit stuk aan verweerder overmaakte en dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van de totstandkoming van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden geen rekening houden met een document dat verzoekster voegt bij haar verzoekschrift en voorheen niet meedeelde. Dit stuk kan derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden blijkt derhalve niet.

2.2.3. Verzoekster toont ook niet aan dat verweerder op incorrecte gronden oordeelde dat zij niet legaal in het Rijk verblijft en hij derhalve, met toepassing van artikel 7, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet, diende te beslissen tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Ook wat deze beslissing betreft kan geen schending van de materiële motiveringsplicht worden vastgesteld.

2.2.4. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding en na een zorgvuldig onderzoek tot zijn conclusie is gekomen, zodat tevens geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK